

РЕШЕНИЕ

№ 13860

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ.
ДРАНЧОВСКА**

при участието на секретаря **ДИАНА АЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ. ДРАНЧОВСКА**
Гражданско дело № 20221110114560 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 99, ал. 1, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 228 ЗЕС.

Ищецът „У-“ ЕООД (с предходно наименование „-“ ЕООД) твърди, че въз основа на посочения договор „Б--“ ЕАД е предоставило на ответника далекосъобщителни услуги за избран мобилен номер, чиято стойност за отчетния период от 08.06.2018 г. до 08.08.2018 г. не е била заплатена от потребителя. Поддържа, че вземането е било прехвърлено от мобилния оператор на „-“ ООД с договор за цесия от 16.10.2018 г., а последният го е прехвърлил на ищеца с договор за цесия от 01.10.2019 г., за което длъжникът следва да се счита уведомен с получаване на исковата молба и приложенията към нея в настоящото производство. Ето защо, претендира сумата от 26,77 лв., представляваща стойност на доставени далекосъобщителни услуги по фактура № 1249628079/08.07.2018 г. и по фактура № *****/09.08.2018 г. за отчетен период от 08.06.2018 г. до 08.08.2018 г. по договор за предоставяне на мобилни услуги от 02.08.2016 г. с клиентски номер --, което вземане е било прехвърлено от мобилния оператор „Б--“ ЕАД на „-“ ООД, респ. на ищеца по силата на договори за цесия, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.07.2021 г. по гр.д. № 35697/2021 г. по описа на СРС, 26 състав.

Ответникът М. К. Д. оспорва иска при твърдение, че не е бил в облигационно

правоотношение с цедента и не са му доставяни далекосъобщителни услуги на претендираната стойност за процесния период. Оспорва автентичността на приложения договор за мобилни услуги, като твърди, че подписът му е бил пренесен посредством специални технически средства. Оспорва да е бил надлежно уведомен за извършените цесии на вземането, като счита, че договорите за цесия са недействителни. Навежда възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

-

За основателността на предявения иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 99, ал. 1, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 228 ЗЕС в тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационно правоотношение между първоначалния цедент „Б--“ ЕАД и ответника по валиден договор за мобилни услуги, по силата на който са били доставени на ответника електронни съобщителни услуги на претендираната стойност за посочения период; както и че вземанията са прехвърлени на ищеца въз основа на валидно сключени договори за цесия, за което длъжникът е бил надлежно уведомен. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че М. К. Д. е сключил с „Б--“ ЕАД договор за мобилни услуги от 02.08.2016 г. за интернет и телевизия с избран пакет Vivacom Duo: Internet + TV, с обща сметка под клиентски номер --, по силата на който е уговорено доставянето на интернет и телевизионни услуги при месечна абонаментна такса в размер на 17,80 лв. с ДДС, при отстъпка за двугодишния срок на договора от 5 лв., т.е. уговорена промоционална месечна абонаментна такса от 12,80 лв. с ДДС, със заявени допълнителни услуги FiberNet 80 (на цена от 8 лв. с ДДС на месец), +TV Extra (на цена от 4 лв. на месец с ДДС), Diema Extra (на цена от 5,99 лв. с ДДС на месец), един допълнителен IPTV приемник и смарт на абонамент (безплатно за срока на договора). Във връзка с възраженията в отговора на исковата молба следва да се отбележи, че ответникът не оспорва автентичността на положения негов подпис на документа, като същевременно не се доказва същият да е пренесен чрез специални технически средства и предвид разясненията на ищеца в молба от 27.03.2023 г., че подписът се полага саморъчно от абоната на електронно устройство, съдът намира, че представеният договор е истински документ и доказва възникнало между страните облигационно правоотношение с посоченото съдържание.

На 03.07.2018 г. ответникът е подал заявление за прекратяване на договора, което, съобразно клаузата на чл. 50.2 от приложимите Общи условия на договора между „---“ АД и абонатите на услуги, предоставяни чрез обществената фиксирана електронна съобщителна мрежа на дружеството, с които ответникът изрично се е съгласил при сключване на договора, се счита за 30-дневно предизвестие за прекратяване на правоотношението, т.е. договорът е бил

прекратен, считано от 03.08.2018 г.

В срока на договора са издадени фактури, както следва: за отчетния период 08.07.2018 г. – 07.08.2018 г. фактура № 1249628079/08.07.2018 г. за сумата от 30,78 лв. с ДДС, която включва месечна абонаментна такса за заявените услуги (12,80 лв. с ДДС стандартна месечна абонаментна такса, 8 лв. с ДДС такса за пакет FiberNet 80, 4 лв. с ДДС такса за пакет +TV Extra и 5,98 лв. такса за пакет Диема екстра); за отчетния период 03.08.2018 г. – 07.08.2018 г. фактура № *****/09.08.2018 г. за сумата от 2,52 лв. с ДДС, която включва съответна част от месечната абонаментна такса и таксата за допълнителен приемник и пакет Смарт на абонамент, които след изтичане на срока на договора за оставащите 5 дни преди прекратяването му не са били безплатни. По делото не се установява в полза на мобилния оператор да е възникнало вземане по втората фактура в размер на 2,52 лв. с ДДС, доколкото за периода 03.08.2018 г. – 07.08.2018 г. правоотношението между страните вече е било прекратено. За предходния отчетен период 08.07.2018 г. – 07.08.2018 г. обаче претенцията касае единствено месечни абонаментни такси съобразно уговореното в договора в общ размер от 30,78 лв. с ДДС, които са възникнали като изискуемо вземане в полза на мобилния оператор въз основа на валидно сключения с абоната договор. Претенцията на ищеца е в по-малък размер от 26,77 лв. (предвид служебно приспаднати суми съобразно уточнителната молба на ищеца от 02.06.2023 г.), като за основателността на иска следва да се установи, че това вземане е било валидно прехвърлено на ищеца.

От приетите писмени доказателства е видно, че с договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г. „–“ ООД е придобило вземания на „Б--“ ЕАД, произтичащи от договорите за мобилни услуги с лица, посочени в Приложение № 1, които пък са били прехвърлени на ищеца по договор за цесия със „–“ ООД от 01.10.2019 г. Макар по делото да не е представено цитираното приложение към договорите, от извлечението от него от 24.02.2022 г. и потвърждението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД (л. 7-8 от делото), издадени от цедентите, се установява, че в предметния обхват на процесните договори за цесия се включва вземането на „---“ ЕАД към М. К. Д. в размер на 26,77 лв., произтичащо от договор за мобилни услуги и съществуващо към 24.02.2022 г.

Установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и цедента, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. От друга страна, няма пречка това правно действие да бъде извършено от новия кредитор по силата на изрично упълномощаване от цедента (чл. 36, ал. 1 ЗЗД). След като длъжникът бъде уведомен за учредената в полза на цесионера представителна власт, съобщението, изпратено от новия

кредитор, е достатъчно, за да обвърже длъжника с последиците на прехвърлянето.

Получаването на уведомлението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД е факт от значение за спорното право (завършва фактическия състав на придобиването на вземането от страна на цесионера срещу длъжника), поради което настъпването му в хода на процеса следва да бъде съобразено при решаването на делото с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. Доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението, то получаването на същото в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане не може да бъде игнорирано, като в този смисъл е и постановената по реда на чл. 290 ГПК съдебна практика – Решение № 123/24.06.2009 г. по т.д. № 12/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение № 3/16.04.2014 г. по т.д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т.о.

В договорите за цесия (чл. 5) е уговорено цесионерът сам да извърши съобщаването от името на цедента и за своя сметка, като за целта „Б--“ ЕАД изрично е упълномощило „С.Г. Груп“ ООД да уведомява длъжниците по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД с правото да подписва изпращаните до тях уведомителни писма. Договорите за цесия, заедно с писменото пълномощно и извлечението от стария кредитор, установяващи прехвърлянето на процесното вземане и правото на цесионера – ищец по делото да съобщи за него на длъжника, са връчени лично на М. К. Д. като приложения към исковата молба в настоящото производство, поради което последният е бил уведомен надлежно в рамките на настоящото производство за цедирането на вземанията срещу него.

Ето защо, сключеният договор за цесия има действие спрямо длъжника и надлежен кредитор на вземанията по процесния договор за мобилни услуги към настоящия момент е ищцовото дружество. Следователно, при установеното съществуване на непогасено парично вземане по посочения договор в размер на 26,77 лв., искът се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Предвид установената основателност на предявения иск следва да се разгледа релевираното от ответника при условията на евентуалност възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, „понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ от Закона за задълженията и договорите се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви.” Следователно еднаквостта или различието на размера на задължението за плащане нямат отношение към характеристиката му като периодично, като единствено е необходимо той да е предварително определен или определяем.

Вземанията на доставчика на комуникационни услуги съдържат изброените признаци на понятието, поради което представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Задълженията на

потребителите на предоставяните далекосъобщителни услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер. Ето защо вземанията на „---“ АД, прехвърлени на ищеца, се погасяват с тригодишен давностен срок. Същият в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 22.06.2021 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД, като в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Следователно, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 15.04.2018 г., са погасени по давност. Видно от съдържанието на представените по делото фактури, претендираните по настоящото дело вземания са възникнали след тази дата – за отчетен период от 08.07.2018 г. до 03.08.2018 г., поради което към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК тригодишната давност за тях не е била изтекла, респ. към настоящия момент същите не са погасени по давност и възражението на ответника в този смисъл е неоснователно.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца (заявител) следва да бъдат присъдени направените от него разноси съобразно уважения иск, както следва: сумата от 166,80 лв., разноси в заповедното производство (за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение, съобразявайки и частта от заповедта за изпълнение, която е обезсилена поради непредявен иск в срока по чл. 422 ГПК за присъдената лихва за забава), както и сумата от 205 лв., разноси в исковото производство за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „У-“ ЕООД (с предишно наименование „-“ ЕООД), ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. С---, срещу М. К. Д., ЕГН ******, с адрес: гр. С----, иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 99, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 228 ЗЕС, че М. К. Д. дължи на „У-“ ЕООД сумата от **26,77 лв.**, представляваща стойност на доставени далекосъобщителни услуги по фактура № 1249628079/08.07.2018 г. за отчетен период от 08.06.2018 г. до 03.08.2018 г. по договор за предоставяне на мобилни услуги от 02.08.2016 г. с клиентски номер --, което вземане е било прехвърлено от мобилния оператор „Б--“ ЕАД на „-“ ООД, респ. на ищеца по силата на

договори за цесия, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението – 22.06.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.07.2021 г. по гр.д. № 35697/2021 г. по описа на СРС, 26 състав.

ОСЪЖДА М. К. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С----, да заплати на „У-“ ЕООД (с предишно наименование „-“ ЕООД), ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. С---, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **166,80 лв.**, разноси в заповедното производство, както и сумата от **205 лв.**, разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____